

SPOORLOOS

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Beatrijs Nolet
Spoorloos
Illustraties: Willemke Brouwer
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: avontuur, vermissing, humor
NUR 282
ISBN 978 90 448 5371 1
D/2024/4124/165
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com
www.beatrijsnolet.nl
www.willemkebrouwer.nl

Beatrijs Nolet
met illustraties van
Willemke Brouwer

Een bijzondere dag

Op zondag vraagt de politie aandacht voor een negenjarig meisje uit Moesdrecht dat vermist is. Haar signalement wordt op sociale media verspreid: donkerblond haar in vlechten, een spijkerbroek, een spijkerjasje, een blauwe sjaal met witte stippen, een rood rugzakje.

De dag daarvoor, op zaterdag dus, zit Vink in de auto. In de verte hoort ze de torenklok van de oude kerk vier uur slaan: *dong, dong, dong, dong, dong*. Het is een diep, donker geluid, alsof de hele wereld moet weten hoe laat het is.

‘Rij nou door!’ roept Vink, die door haar moeder naar het station wordt gebracht. ‘Straks missen we de trein nog.’

Mama bestuurt met haar rechterhand de auto en steunt met haar andere arm op het open raampje. Een fris windje blaast door haar korte haar.

‘We zijn ruim op tijd, kind. Je moet niet altijd zo ongeduldig zijn.’

Hoe kan mama dat nou zeggen? Jarenlang heeft Vink geduld moeten hebben voordat ze een keer in haar eentje met de trein naar papa mocht.

‘Wacht maar tot je negen bent,’ zei mama altijd. En nu het

eindelijk zover is, rijdt mama zo langzaam naar het station dat ze net zo goed kunnen gaan lopen.

Mama wijst naar de rivier, die naast de weg slingert.

‘Kijk, jonge eendjes!’

Op dat moment klinkt er uit mama’s tas opdringerig hanengekraai.

Mama draait het raampje dicht en zegt: ‘Kijk eens wie dat is.’

Dat is niet moeilijk te raden: mama’s nieuwe vriendin, natuurlijk. Marie Louise! Die belt haar zowat de hele dag. Zelf krijgt Vink pas een telefoon als ze tien is. Mama wil niet dat Vink nu al de hele tijd naar zo’n schermpje zit te turen, terwijl ze dat zelf wel doet ...

Kukeleku!

Vink grabbelt in mama’s tas naar het mobieltje.

Mama steekt haar hand uit. ‘Geef maar even aan mij!’

Maar Vink heeft het hanengekraai al weggedrukt.

‘Waarom doe je dat nou?’

‘Sorry, hoor, mam, maar we moeten die trein halen. Dat is nu even belangrijker.’

‘Wil je dat niet meer doen, kind? Dat telefoontje is voor jou niet belangrijk, maar voor mij wel.’

‘Sorry.’ Vink durft nu niet meer te zeggen dat je achter het stuur niet eens mag bellen van de politie.

In de verte staan de stoplichten op groen ... maar daar springen ze al op oranje, en als ze er vlak bij zijn op rood.

‘Doorrijden!’ roept Vink en ze duwt tegen het dashboard.

Maar mama blijft natuurlijk weer braaf wachten tot ze groen licht krijgt.

Op het parkeerterrein vlak voor het station is gelukkig nog een vrije plaats.

Overdreven kalm stapt mama uit de auto, alsof ze nog steeds op vakantie is.

Vink heeft haar rugzak al omgedaan. Ze pakt haar moeders hand en trekt haar door de stationshal. Gauw inchecken en dan hup, de roltrap op naar boven.

Op het perron rukt mama haar hand los en duwt haar grote bril weer stevig op haar neus. Met een breed gebaar wijst ze naar het informatiebord.

16.20 stoptrein naar Gouwdam.

‘Zie je wel, we zijn ruim op tijd,’ zegt ze op een toon alsof ze een wedstrijd heeft gewonnen.

Vink hoort het niet eens, want ze staat al voorovergebogen op de rand van het perron, met haar handen op haar rug en haar vlechten bungelend boven de rails. Zo tuurt ze naar de spoorlijn,

die met een flauwe bocht in de verte verdwijnt.

‘Kijk nou toch uit,’ zegt mama en ze trekt Vink naar achteren.

‘Straks kom je nog onder de trein terecht.’

‘Ik kijk alleen maar of hij er al aan komt.’

Mama zucht. ‘Wat ben je toch een ongeduldig kind.’

Jaja, dat weet ze nou wel. Ongeduldig geboren, zegt mama altijd, en dan vertelt ze hoe ze met haar zwangere buik nog net op tijd op bed kon gaan liggen of Vink floepte al naar buiten.

Mama gaat op de ijzeren bank naast de kiosk zitten.

‘Kom, kind,’ zegt ze en ze slaat op de lege plaats naast haar. ‘Wachten is makkelijker als je kunt zitten.’

‘En nog makkelijker als je niks hoeft te dragen,’ zegt Vink en ze zet haar rode rugzakje op de grond. Daar zit Aap in, Blauwe Aai, een pakje chocomel, een banaan, een appel, een krentenbol en in het zijvakje ook nog een rolletje drop. Het nieuwe horloge dat Vink voor haar verjaardag heeft gekregen, ligt nog op haar nachtkastje. Dat is ze vergeten mee te nemen. Zo stom. Maar waar blijft die trein nou? Dat zul je altijd zien. Als zij op tijd is, dan komt de trein te laat.

Met haar wijsvinger draait ze rondjes om de kwast van haar vlecht.

‘Ben je zenuwachtig?’ vraagt mama.

Vink houdt meteen op met het gefrunnik aan haar haar.

‘Nee hoor, helemaal niet. Hoe kom je daar nou bij?’

‘Je hoeft het maar te zeggen en ik breng je met de auto. Geen probleem, hoor.’

Mama bedoelt het goed, maar ze heeft het wel tegen iemand die al negen is.

‘Nou ja,’ zegt mama. ‘Negen jaar is best jong, té jong misschien

wel. Maar ja, als jij iets in je hoofd hebt ... Ik wil alleen maar zeggen dat je je nog altijd mag bedenken.’

Vink schudt haar hoofd. Nee, ze kan niet wachten ... Waar blijft die trein nou?

‘Vort, vort, vort!’ krast er opeens een stem als een roestige sleutel die in het slot wordt omgedraaid.

Vink kijkt om zich heen om te zien wie er nog meer zo ongeduldig is.

Voorbij de kiosk staat een man met een felrode broek, een helgroene trui en een knalgeel jasje.

Op zijn schouder zit een papegaai in precies dezelfde felle kleuren: rode kop, rode poten, groen lijf, gele vleugels.

‘Vort, vort, vort!’ krast de papegaai weer.

‘Nog een halve minuut,’ roept Vink en ze wijst naar de stationsklok.

En ja hoor, in de verte hoort ze de trein aankomen.

‘Nu moet je even goed naar me luisteren,’ zegt mama.

Maar dat is natuurlijk niet te doen als er met veel lawaai een oude boemeltrein tot stilstand komt.

‘In Goudam moet je uitstappen, weet je nog?’ gaat ze verder als het weer stil wordt. ‘Dat is het eindpunt. Daar komt papa je om halfzes ophalen.’

Waarom zegt mama toch altijd dingen die ze allang weet?

‘Ga nou maar, mama.’

‘Nee hoor, ik breng je even naar je plaats. Het is per slot van rekening je eerste treinreis alleen.’

Als ze instappen, wijst mama naar een rood handvat, waar Vink net niet bij kan.

‘Dat is de noodrem. Daar mag je niet aan trekken. Echt niet.

Alleen als er iets heel ergs is gebeurd. Anders krijg je een enorme boete. En kijk, daar is de wc.’

Opeens moet Vink aan iets heel ergs denken. Dat ze naar de wc moet en dat ze dan het slot van de deur niet meer open krijgt en dus ook niet bij de noodrem kan en dat papa dan voor niks ... Nee, nee, stop, hou op!

‘Kijk, deze coupé is nog leeg,’ zegt mama.

Vink hangt haar rugzakje netjes aan het haakje boven haar hoofd.

‘Weet je nog waar je ov-chipkaart zit?’

Ze tikt op de zak van haar spijkerjasje.

‘Niet vergeten uit te checken, hè, Vinkepink.’

Dat hoeft mama echt niet nog eens te zeggen. En Vinkepink klinkt ook al zo kinderachtig.

‘Ga nou maar,’ zegt Vink nog een keer. Nee, mama moet haar nu niet gaan knuffelen. Zo meteen vertrekt de trein. Zie je wel, nou moet ze zich nog haasten ook. Mama kan zich nog net door de deur naar buiten wurmen. Haar sjaal moet ze zelfs lostrekken. Kijk haar nou zwaaien, alsof haar ‘Vinkepinkje’ een wereldreis gaat maken.

Piepend en krakend vertrekt de oude boemel. Nu de trein langzaam wegrijdt, wordt mama steeds kleiner. Er blijft steeds minder van haar over. Ja, ze is aan het verdwijnen.

Niet te begrijpen dat ze daarnet ‘Ga nou maar’ tegen mama heeft gezegd.

‘Kom terug!’ zou ze nu willen roepen.

Mama, die ervoor zorgt dat Vink altijd op tijd is. Die erop let dat ze niet onder de trein komt. Die haar waarschuwt voor alles wat er mis kan gaan. Die mama is een haast onzichtbaar stipje geworden. Het is niet om aan te zien. Gauw knijpt Vink haar ogen dicht.

Nu ziet ze achter haar oogleden mama weer groter en groter worden, alsof ze al op de terugweg is. En dan duiken er opeens woorden in haar hoofd op, net of iemand het haar voorzegt.

Mijn mama is een stipje, niet groter dan een mug

Maar op de weg terug, en dat is vast al vlug

Dan zie ik daar gewoon mijn grote moeder weer terug

Vink zingt het liedje net zo lang tot ze aan iets anders kan denken dan aan mama die als een stipje verdwijnt.

Ze gaat op haar knieën zitten, met haar neus als een gummetje tegen de ruit geplakt.

Hoe vaak heeft ze in de klas niet zitten dagdromen dat ze alleen met de trein op reis was? Maar nu het eindelijk zover is, lijkt het wel een natuurfilm waar ze naar zit te kijken.

Dartelende lammetjes, dravende paarden, grazende koeien in weilanden die geel gespikkeld zijn door de boterbloemen.

In de verte wijst een kerktorensplits naar een donker wordende hemel, als een waarschuwend vinger tegen een naderend onweer.

Jammer dat de trein nu een tunnel in rijdt, een lange, lange tunnel.

Het lijkt of het licht in de trein is uitgevallen, en het duurt maar en het duurt maar. Wat heb je aan een mooi plekje bij het raam als je niks ziet?

Hèhè, eindelijk! Het wordt weer iets lichter.

Maar wat is hier gebeurd? De vrolijke kleurenfilm van daarnet is veranderd in een sombere zwart-witfilm.

Donkere wolken hangen laag boven een grijs meer. Je kunt haast niet meer zien waar het water eindigt en de lucht begint.

Er glijden regendruppels over het raam.

Een bliksemschicht flitst zigzaggend door de loodgrijze lucht, gevolgd door knetterende donderslagen. Geschrokken stopt Vink haar vingers in haar oren.

Nooit laten merken dat je bang bent. Ook niet als een stormvraag nijdig een tak tegen het raam smijt. Gewoon geen aandacht aan geven, dat is meestal het beste. Expres de andere kant op kijken. Zie je wel, het werkt. De storm wordt al minder. Straks houdt hij er vanzelf weer mee op. Het wordt nu ook wat lichter buiten.

Met haar vinger volgt ze de druppels die in schuine banen over het raam glibberen.

Even later rijdt de boemeltrein het station van Bruggebeek binnen.

Er stappen mensen uit en er stappen mensen in.

Een dikke man ploft zuchtend tegenover haar op de bank, alsof gaan zitten een enorme inspanning is.

‘Dag meneer,’ groet ze beleefd. Hij zegt niks terug.

Met veel gesteun begint de trein weer te rijden.

Vink kijkt niet meer naar buiten, ze kijkt naar de sombere meneer.

Alle lijnen in zijn gezicht wijzen naar beneden, ook zijn mondhoeken. Zijn wangen bibberen op het ritme van de trein.

Door zijn donkere bril staart hij strak uit het raam naar één punt, zonder veel te zien, zo lijkt het wel.

Zal ze een praatje met hem maken? Ze moet wel iets bijzonders te vertellen hebben, want hij lijkt haar niet iemand met wie je zomaar wat babbelt.

‘Ik heb daarstraks op het perron een gesprek gehad met een papegaai,’ zegt ze.

Het gebeurt toch niet iedere dag dat je een pratende papegaai ontmoet, maar het lijkt wel of de man doof is.

Iets harder zegt ze: ‘Onze buurman heeft een hond die de krant leest, echt waar. Die hond haalt zelf de krant uit de bus en gaat hem dan zitten lezen.’

Niet helemáál waar, maar een goed verhaal. Ja toch?

De meneer kijkt nog steeds nors uit het raam.

Een vrolijker verhaal dan.

‘Thuis hebben we een poes die kan spinnen en breien,’ giechelt ze. ‘Sokken, sjaals, mutsen ...’

Hij werpt een boze blik op haar. ‘Kun je niet even je mond houden?’

Vink zwijgt geschrokken, terwijl de man weer somber uit het raam staart.

De lijnen in zijn gezicht zijn nog verder naar beneden gezakt. O, wat ziet hij er ongelukkig uit. Er moet wel iets heel ergs met hem zijn gebeurd.

Ze vist het rolletje drop uit het zijvakje van haar rugzak en peult het zilverpapier van de bovenkant. Ze duwt zo’n heerlijk zout dropje naar buiten. ‘Pak maar!’ En ze houdt hem het rolletje voor.

‘Zal ik jou eens wat vertellen?’ zegt hij dreigend. ‘Ik hou niet van drop, niet van dieren en al helemaal niet van kinderen.’

Waarom komt hij dan tegenover me zitten? vraagt Vink zich af. Durfde ze maar te zeggen dat zij niet van chagrijnige mannen houdt. Ja, ze zou willen zeggen dat ze die niet kan uitstaan. Eerlijk gezegd is ze nog nooit zo’n zure augurk tegengekomen. Ze gaat wel naar een andere coupé.

‘Nog een slechte dag verder,’ zegt ze terwijl ze wegloopt.